

TOELICHTING OP DE NEDERLANDSE BEURSPOLIS VOOR UITGEBREIDE GEVAREN (NBUG 2002)

INLEIDING

Diverse ontwikkelingen sedert de introductie van de Nederlandse Beurs Brandpolis 1990 – verder aangeduid als NBBP 1990 - waren voor de Stuurgroep Brand VNAB en de Technische Commissie Brand NVA aanleiding een mogelijke aanpassing van de NBBP tot een Uitgebreide Gevaren Polis in studie te nemen. Eén van de belangrijkste ontwikkelingen was het groeiend gebruik in de markt van Uitgebreide Gevarendeckingen voor bedrijfsmatige risico's.

In 1995 werd een Werkgroep opgericht, samengesteld uit een vertegenwoordiging van verzekeraars en een vertegenwoordiging van makelaars. Haar taak bestond uit het construeren van een standaarddocument voor een uitgebreide gevarendeckering voor gebouwen en inventaris/goederen in de bedrijfssector. De intentie was dat de gedekte gevaren en de “extra's” in deze polis in grove lijn overeen zouden moeten komen met hetgeen op dat moment in allerlei vormen in de markt gebruikelijk was. In deze zin zou de polis dan ook dienen af te wijken van de NBBP 1990 en haar voorgangers die slechts dekking gaven voor brand-, ontploffings- en blikseminslagschade.

Na een uitgebreid adviestraject is de polis onder de naam Nederlandse Beurspolis voor Uitgebreide Gevaren (1998) - verder aangeduid als NBUG - in het voorjaar van 1998 aan de markt gepresenteerd. De polis is door de VNAB gedeponeerd op 28 april 1998 ter griffie van de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam onder nummer 106/1998. In het najaar van 2001 is de NBUG ontdaan van schoonheidsfoutjes en aangepast aan de euro in de markt gezet (NBUG 2002), en door de VNAB gedeponeerd op 9 november 2001 ter griffie van de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam onder nummer 215/2001. De NBUG is nadrukkelijk bedoeld als basispolis. Het blijft mogelijk door middel van aanvullende clausuleringen af te wijken van deze basis, teneinde te kunnen voldoen aan de specifieke behoeften van de cliënt.

In deze toelichting worden waar nodig de achtergronden belicht van de diverse begrips- en dekkingsomschrijvingen. Hierbij wordt uiteraard ook aandacht besteed aan analogieën met, en de wijzigingen t.o.v. overeenkomstige bepalingen in de NBBP 1990. Waar mogelijk is in deze toelichting aangesloten bij de toelichting op de NBBP 1990.

Amsterdam, oktober 2001

ALGEMENE VOORWAARDEN

ARTIKEL 1 BEGRIPSOMSCHRIJVINGEN

In dit artikel wordt een omschrijving gegeven van begrippen die in de polistekst worden gehanteerd. In de polistekst worden de omschreven begrippen cursief weergegeven.

Afgezien is van een apart aanhangsel van nadere omschrijvingen van de gedekte gevaren zoals in de NBBP 1990. In het desbetreffende artikel worden de gevaren waar nodig nader gedefinieerd.

ARTIKEL 1.4 GEBOUW

De vraag wat onder een gebouw is te verstaan, is door de Hoge Raad bij het Amercentrale-arrest (H.R. 13.6.1975 NJ 1975 1975 nr. 509) beantwoord: ieder bouwsel dat naar aard en inrichting bestemd is om duurzaam ter plaatse te blijven.

De vrijheid tot aanbouw en verbouwing die in artikel 5.3 aan verzekerde wordt gelaten, wordt beperkt door het begrip duurzaamheid. Bouwketen e.d. ontberen bijvoorbeeld duurzaamheid. Het vereiste aan het slot van artikel 5.3 houdt voorts in, dat verzekerde zonder melding aan verzekeraars zijn gang kan gaan tot de grenzen, gesteld door de omschrijving, bereikt zijn.

Behoren bij het gewone gebouw op het verzekerd adres andere “gebouwen” als terreinafscheidingen, hekken, schuren, garages, bruggen e.d., dan kan men deze specificeren met hun verzekerde sommen (al of niet voor getaxeerd); doet men dat niet, dan zijn de terreinafscheidingen e.d. begrepen in de som voor het gewone gebouw en is het dus overbodig ze apart te noemen.

Onder funderingen - die normaal gesproken zijn uitgesloten van dekking omdat de kans op schade hieraan zeer gering is - worden verstaan de dragende delen van de gebouwen die zich onder de begane grondvloer respectievelijk voor zover er kelders of souterrains aanwezig zijn, onder die kelder of souterrainvloer bevinden.

De beantwoording van de vraag wat bij een gebouw hoort en wat niet, levert slechts een verwijzing naar de verkeersopvatting op. Een verkeersopvatting wordt gevormd door de rechtspraak en/of door een gedragspatroon.

Verzekeraars trachten ordening aan te brengen door typering van zaken via de lijst Opstal-Inventaris, opgenomen in de Richtlijn voor Vaste Taxatie voor bedrijfsmatige risico's (zie toelichting op artikel 6.1) en via het Advies Opstal - Inboedel (van de Afdeling Brand van het Verbond van Verzekeraars) voor woonhuis- en inboedelverzekeringen.

Het gaat hierbij alleen om het onderlinge gedrag tussen (gebouwen)- verzekeraars en (inhoud)verzekeraars en niet om de rechtsverhouding verzekerde - verzekeraars.

ARTIKEL 1.6 HERBOUWWAARDE

De waardebegrippen geformuleerd onder artikel 1.6, 1.10, 1.11 en 1.13 t/m 1.15 vinden hun toepassing bij de vaststelling van de schade volgens artikel 8.

ARTIKEL 1.8 HUURDERSBELANG

Onder “huurder” wordt in voorkomende gevallen ook verstaan een (vergoedingsplichtige) gebruiker van de onroerende zaak in geval van een andere overeenkomst dan huur, bijvoorbeeld de lessee in geval van een leaseconstructie.

ARTIKEL 1.9 INDEXERING

Gekozen is voor een aanpassing van de verzekerde som, niet door versprings van peildatum maar bij voortduring, van ogenblik tot ogenblik dus. In overeenstemming daarmee bepaalt artikel 8.3. dat de expert bij schade een momentopname heeft te maken en niet dat hij zonder meer het indexcijfer van de laatste contractsvervaldag of ook zelfs maar het laatst gepubliceerde indexcijfer toepast.

ARTIKEL 1.12 OPRUIMINGSKOSTEN

In deze omschrijving is gekozen voor een ruime interpretatie van opruimingskosten. Inbegrepen zijn kosten van “ondergrondse opruiming”, te weten de noodzakelijke sanering van bodem als gevolg van het wegvloeien van milieugevaarlijke “verzekerde zaken”.

ARTIKEL 1.13 SLOOPWAARDE

Dit begrip is van toepassing wanneer het gebouw bestemd is voor sloop, afbraak of onteigening. De schadeloosstelling betreft hier de waarde van de uit een sloop van het intacte gebouw verkregen materialen, verminderd met de kosten van het slopen zelf, waarin begrepen de kosten van afbraak, afvoeren etc. van zaken. De sloopwaarde moet niet verward worden met het begrip opruimingskosten.

ARTIKEL 1.15 VERVANGINGSWAARDE

Nieuw t.o.v. de NBBP-definitie van dit begrip is dat aangegeven wordt welk waardebegrip aangehouden moet worden bij ontbreken van een vervangingsmarkt voor de betreffende zaken.

ARTIKEL 1.17 VERZEKERD BELANG

Een wijziging t.o.v. de tekst van de NBBP 1990 is dat aldaar nog in de laatste zin van de begripsomschrijving werd gesproken over “het behoud of aansprakelijkheid daarvoor”. Gekozen is om de term “aansprakelijkheid” te schrappen omdat “het dragen van het risico van behoud” de bedoeling afdoende weergeeft.

ARTIKEL 1.18 EN 1.19 VERZEKERDE EN VERZEKERINGNEMER

Ook een niet rechtspersoonlijkheid bezittende vennootschap -- waarin natuurlijke en rechtspersonen kunnen samenwerken -- kan verzekerde/verzekeringnemer zijn. Hierbij gaat het om ondernemingen of beroepsbeoefenaren georganiseerd in v.o.f.-, c.v.- of maatschapverband.

ARTIKEL 2 OMVANG VAN DE DEKKING.

ARTIKEL 2.1

Uitdrukkelijk renunciëren aan de eigen gebrek uitsluiting is nodig zowel onder de oude wet (artikel 249 W.v.K.) als onder de nieuwe (artikel 7:17.2.8 NBW). T.o.v. de NBBP 1990 is het schadebegrip uitgebreid met “het verlies van zaken”.

ARTIKEL 2.1.1.

De verschijnselen bij brand zijn het gevolg van natuurwetenschappelijke processen, waarover de mens (tijdelijk) de controle heeft verloren. Het voornaamste kenmerk is de verbranding waaronder te verstaan de reactie van een element of een verbinding met (al dan niet gebonden) zuurstof gepaard gaande met vuurverschijnselen en warmteontwikkeling.

Noodzakelijk voor het begrip verbranding is dus het voldoen aan drie voorwaarden:

1. Reactie met (al dan niet gebonden) zuurstof.

Voor verbranding dient de stof zich met zuurstof te kunnen binden. Een groot aantal stoffen bezit deze eigenschap niet zoals b.v. glas, steen en andere reeds volledig geoxideerde stoffen.

2. Vuurverschijnselen.

Vuur- of lichtverschijnselen zijn een uiting van uitsluitend energieoverdracht waarvan o.a. bij verbranding sprake kan zijn. Bij andere vormen van energieoverdracht kunnen zich echter ook vuur- of lichtverschijnselen voordoen zoals bij wrijving, elektriciteit en kernreacties. Door het ontbreken van de binding met zuurstof is bij deze vormen van energieoverdracht echter geen sprake van verbranding. De heftigheid waarmee de reactie van de stof met zuurstof verloopt is bepalend voor het optreden van vuurverschijnselen zich uitende in gloeien of vlammen.

Zodra de energieoverdracht bij een verbranding zich uit in vlamverschijnselen is sprake van voldoende energieontwikkeling voor de verbranding om zich uit eigen kracht voort te planten.

3. Warmteontwikkeling.

De reactie van een stof met zuurstof is exotherm d.w.z. de reactie gaat gepaard met de ontwikkeling van warmte. Zodra zich vlamverschijnselen voordoen is tevens sprake van een grote warmteontwikkeling.

Hoewel “verbranding” een essentieel kenmerk voor brand is, dient aan nog een vereiste voldaan te worden vooraleer van “brand” sprake is, hetgeen tot uitdrukking wordt gebracht in de gangbare opvatting die ook door de Raad van Toezicht in haar uitspraken als zodanig wordt aangehaald: onder brand is te verstaan “vuur veroorzaakt door een verbranding welke in staat is zich buiten een haard uit eigen kracht voort te planten”.

Het begrip “haard” is in de rechtspraak als volgt omschreven (Hof Amsterdam 23-061972): “Een inrichting bestemd of geschikt voor verbranding of om vuur te bevatten en zodanig afgeschermd, dat die verbranding of dat vuur onder normale omstandigheden niet buiten die afscherming kan geraken”.

In deze opvatting is voor het begrip “brand”, naast de noodzaak van een met vuurverschijnselen gepaard gaande verbranding, het zich voordoen van de verbranding “buiten een haard” bepalend.

In de polis wordt deze gangbare opvatting met een kleine wijziging gevolgd.

De wijziging betreft het vervangen van “vuurverschijnselen” door “vlamverschijnselen” hetgeen na het voorafgaande geen nadere toelichting behoeft; voorts enige voorbeelden ter voldoening aan algemeen heersende verlangens naar duidelijkheid. Dit heeft geleid tot de in de polis opgenomen formulering van het begrip “brand”.

ARTIKEL 2.1.2.

De definitie van ontploffing is t.o.v. de NBBP-versie taalkundig vereenvoudigd. De dekkingsomvang is echter niet veranderd. Er wordt in de huidige tekst niet meer verwezen naar de bij de griffie van de Arrondissementsrechtbank te Utrecht gedeponeerde toelichting op de ontploffingsclausule. Reden hiervan is dat de nieuwe clausuletekst als zodanig voldoende duidelijk is. De gedeponeerde toelichting op de NBBP-tekst blijft van waarde als achtergrondinformatie.

ARTIKEL 2.1.4. EN 2.1.5.

Conform de NBBP 1990 wordt in artikel 2.1.4. inductieschade slechts gedekt indien en sporen van bliksemaanslag in of aan het object waarin de verzekerde zaken aanwezig zijn, worden aangetroffen. Artikel 2.1.5. beoogt dekking te geven voor alle vormen van inductieschade door bliksemontlading, dus ook indien er geen sprake is van blikseminslag in of aan het object of in de omgeving maar bijvoorbeeld sprake is van een horizontale “van wolk tot wolk” ontlading. Verzekerde zal in beginsel volgens de algemene regels van het bewijsrecht in voorkomende gevallen het zich voordoen van het verzekerde evenement dienen te bewijzen. Als bewijs van een bliksemontlading kan dienen:

- waarneming door KNMI, KEMA of een vergelijkbare instelling;
- verklaringen van getuigen;
- soortgelijke schade in de omgeving.

Desgewenst kan via uitsluiting van artikel 2.1.5. de inductiedekking beperkt worden tot de dekkingsomvang volgens de NBBP 1990.

ARTIKEL 2.1.6.

Als bewijs voor het optreden van de windsnelheid kan dienen:

- waarneming door KNMI, Meteo Consult of vergelijkbare instelling;
- verklaringen van getuigen;
- soortgelijke schade in de omgeving.

ARTIKEL 2.1.11

Het moet hier nadrukkelijk gaan om “binnendringen” in het gebouw. Volgens de begripsomschrijving uit artikel 1.5. kunnen ook bouwsels als bruggen, erfafscheidingen e.d. als gebouw worden aangemerkt. Binnendringen heeft echter betrekking op gebouwen als woonhuizen, bedrijfsruimten e.d. en niet op bouwsels als terreinafscheidingen e.d.

ARTIKEL 2.1.17.

Bij de dekkingsomschrijving is afgezien van een tijdsduurbepaling en van een koppeling van de storing/uitval aan benoemde evenementen. De redenen hiervoor is dat het plafond van de schade-uitkering is vastgesteld op 2.500,- euro per gebeurtenis. Indien de verzekering van hogere bedragen gewenst is of indien het gaat om koelschadeverzekering zal in de regel voor een meer restrictieve clausulering worden gekozen.

ARTIKEL 2.1.22.

Ten opzichte van definitie van “relletjes/opstootjes” in de nadere omschrijving van molestbegrippen (door het Verbond van Verzekeraars op 2 november 1981 ter griffie van de Arrondissementsrechtbank te ‘s Gravenhage gedeponneerd) is toegevoegd het woord “collectieve”, om het misverstand weg te nemen dat ook vormen van geweld door individuele personen hieronder gedekt zou zijn.

ARTIKEL 2.2. EN 2.3

Datgene wat men als gevolgschade van de verzekerde gevaren pleegt aan te duiden is onder de polis ook gedekt. De nabijheid als schakel in de causaliteitsketen is al bekend uit de NBBP 1990. Wat verzekeraars beogen is het inperken van een onbegrensde causaliteit tot een zekere mate van onderlinge ruimtelijke afhankelijkheid. Voor de werkingssfeer van die ruimtelijke afhankelijkheid is geen absolute maatstaf aan te geven. Zij is alleen van geval tot geval vast te stellen: een chemische fabriek op tientallen kilometers afstand kan “nabij” zijn dan een op aangrenzend terrein gelegen schakelstation. Met andere woorden, het kan zijn dat de door een verre brand veroorzaakte gifwolk op grote afstand schade veroorzaakt, die als brandschade wordt aangemerkt, terwijl een brand in een nabijgelegen schakelstation via storing in de energievoorziening schade veroorzaakt, die niet als brandschaden gelden.

ARTIKEL 2.5.

De uitsluitingsbepalingen in deze standaardpolisvoorwaarden zijn op een gearceerde achtergrond afgedrukt, waardoor de verzekerde direct zicht heeft op hetgeen van dekking is uitgesloten. Dit geldt zowel voor de tekst van dit artikel alsook voor de uitsluitingsbepalingen die zijn opgenomen in andere artikelen.

ARTIKEL 2.5.1

De tekst van de molestbegrippen is gebaseerd op de standaard Verbondstekst. Hier en daar is de tekst wat beknopter en leesbaarder gemaakt. Aan “gewapend conflict” is – naast het reeds vermelde optreden van een VN-Vredesmacht - ook gelijkgesteld: optreden van Noord Atlantische Verdragsorganisatie of West Europese Unie of soortgelijke internationale organisaties.

ARTIKEL 2.5.2

In de uitsluiting van schade door atoomkernreacties is niets opgenomen over de plaats waar de atoomkernreactie die de schade heeft veroorzaakt zich heeft voorgedaan. De drie categorieën van schade die in artikel 2.2 en 2.3 zijn aangegeven (verzekerde zaken die getroffen worden, verzekerde zaken die daarvan gevolgschade lijden, gevolgschaden door nabijheid van niet verzekerde zaken) voorzien hier immers reeds in.

ARTIKEL 2.5.3

In het geval dat zich aardbevingsverschijnselen voordoen, geldt een omkering van de bewijslast. Is eenmaal de toestand ontstaan waarin de verschijnselen zich hebben geopenbaard, dan gaat de bewijslast van verzekerde verder dan te moeten aantonen dat de oorzakelijkheid ontbreekt: de schade mag zelfs aan de verschijnselen niet zijn toe te schrijven.

ARTIKEL 4 VERGOEDINGEN BOVEN DE VERZEKERDE SOM.

ARTIKEL 4.1.

Verzekeraars vergoeden de bereddingskosten maar deze vergoeding zal tezamen met de gedekte materiële schade nooit meer dan 150% van de verzekerde som van de betreffende locatie bedragen. Anders gezegd: verzekerde som 100, schade 25: verzekeraars vergoeden bereddingskosten tot 125 (tezamen dus 150).

ARTIKEL 5 BEKENDHEID EN RISICOWIJZIGING.

ARTIKEL 5.4

Met deze bepaling wordt gerenuncieerd aan artikel 293 W.v.K.

ARTIKEL 6 VOORTAXATIE.

ARTIKEL 6.1

Wensen partijen een voortaxatie waaraan bindende kracht wordt toegekend (de zogenaamde “vaste taxatie” overeenkomstig artikel 275 W.v.K.), dan zal het polisblad daarvan blij moeten geven.

In de overeenkomstige NBBP-clausule was sprake van een tweede voorwaarde: de taxatie zal verricht moeten zijn door een deskundige die door beide partijen is benoemd. Deze tekst is aangepast aan de huidige praktijk, omdat formeel de verzekeringnemer opdrachtgever is van de taxateur.

Parafering van het taxatierapport door bovenstaande verzekeraars is, nadat dit niet meer als voorwaarde was opgenomen in de polis, in onbruik geraakt. Dit is een onwenselijke ontwikkeling. Derhalve is in het nieuwe artikel en in de hieronder besproken Richtlijn voor Vaste Taxatie de eis van fiatting van het rapport door verzekeraars opgenomen.

Artikel 275 W.v.K. blijft van kracht; bedrog ontnemt dus aan de voortaxatie het bindende karakter.

Veelal wordt geëist dat de vaste taxatie wordt uitgevoerd volgens de Richtlijn voor Vaste Taxatie, gedeponneerd door de VNAB op 28 april 1998 onder nummer 106/1998 bij de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam. De Richtlijn bevat voorschriften voor de inhoud/indeling van taxatierapporten. Tevens is aangegeven welke waardebegrippen moeten worden gehanteerd bij gebouwen en diverse categorieën van inventaris.

Aan de Richtlijn is een lijst toegevoegd van bestanddelen waarvan niet altijd direct duidelijk is of ze als onderdeel van het “gebouw” of als behorend tot de “inhoud” getypeerd moeten worden. Het gaat hierbij om zaken als

buitenzonweringen, onderdelen van (gebouw) installaties, etc. Voorkomen moet worden dat deze bestanddelen zowel in de waardering voor de gebouwen als in de waardering van de bedrijfsuitrusting/inventaris opgenomen worden, dan wel in geen van beiden. Hiertoe dienen de betrokken taxateurs dit met elkaar af te stemmen en in de rapporten duidelijk aan te geven welke bestanddelen in welke waardering zijn opgenomen.

Ten aanzien van de gehanteerde waardebegrippen en looptijden van rapporten wordt in de Richtlijn aangesloten bij de NBUG.

ARTIKEL 6.2.

In dit artikellid wordt o.a. gerefereerd aan omstandigheden dat het getaxeerde buiten gebruik "zal zijn" of het gebouw voor langer dan drie maanden "zal leegstaan". Het gaat hierbij om de situaties waarin de verzekerde weet heeft of redelijkerwijs weet kan hebben van de duur van het buiten gebruik zijn of van de leegstand, ook als de genoemde termijn nog niet geheel is verstreken.

ARTIKEL 7 SCHADE EN VASTSTELLING VAN DE GROOTTE.

ARTIKEL 7.2.2

In de Akte van Benoeming is aandacht gegeven aan:

- beschrijving van oorzaak en toedracht van het voorval dat tot de schade leidde;
- bijzonderheden over eventueel bestaande andere verzekeringen;
- de waardemaatstaven die bij de expertises zijn gehanteerd.

ARTIKEL 8 SCHADE EN OMVANG VAN DE VERGOEDING.

In artikel 8 wordt aangesloten bij de NBBP 1990-clausule en de VNAB-standaardclausule Schaderegeling.

In aanvulling hierop is voor gebouwen de maatstaf sloopwaarde geïntroduceerd voor het geval dat verzekerde voor de schade het voornemen had het gebouw af te breken of het gebouw was bestemd voor afbraak of onteigening.

ARTIKEL 8.3

Wanneer indexering tussen partijen is overeengekomen, zal dat uit de tekst van het polisblad blijken. Daarbij zal ook aangegeven moeten worden om welke verzekerde sommen het gaat, op welke index de keuze is gevallen en de eventuele grens die aan de werking per jaar wordt gesteld.

De bepaling van artikel 8.3 vloeit rechtstreeks uit de begripsomschrijving van artikel 1.9 voort: bij een ononderbroken inwerking van index op de som zal de stand op het ogenblik van de schade door de experts gepeild moeten worden.

Niet geregeld wordt de situatie die ontstaat wanneer sommen die met voortaxatie zijn vastgesteld, worden geïndexeerd. De praktijk houdt echter onvoldoende gedragslijn aan om in een standaardformulier te worden opgenomen. Het verdient echter de voorkeur dat partijen het contract zodanig clausuleren, dat de index op de

voortaxatie zelf inwerkt, van die voortaxatie deel uitmaakt dus. In dat geval hebben voortaxatie en index gecombineerde bindende kracht, zowel boven pari als beneden pari.

ARTIKEL 8.8.

De bepaling omtrent het ingangstijdstip van het verzuim is opgenomen met het oog op eventuele vergoeding van wettelijke rente.

ARTIKEL 9 VERBRUGGING.

ARTIKEL 9.1

De hier ontwikkelde wijze van verbruggen gaat uit van het principe: wie voldoende premie heeft betaald, kan niet onderverzekerd zijn. De bovengrens ligt bij het totaal van de verzekerde sommen omdat dat de maximale prestatie is waartoe verzekeraars zich verplicht hebben. Omdat hierover soms misverstanden blijken te bestaan is nadrukkelijk vermeld dat goederen die op declaratiebasis verzekerd zijn van verbrugging zijn uitgesloten omdat de premie hiervoor aangepast wordt aan de waarde van de werkelijk aanwezige goederen.

ARTIKEL 9.5.

Toegevoegd t.o.v. NBBP 1990 is een regeling voor het geval dat de verzekering op meerdere locaties betrekking heeft. Zonder die beperking zou ongelimiteerd van verschillende adressen naar het schaduwadres verbruggd kunnen worden. In theorie kan dat ertoe leiden dat verzekeraars hun limieten ver overschrijden.

Een beperking tot 30% boven de verzekerde som is niet alleen ruim maar komt ook overeen met de gebruikelijke limiet in gangbare clausules “automatische bijverzekering”.

ARTIKEL 10 ANDERE VERZEKERINGEN.

Het NBW geeft in artikel 7:17.2.24a aan de verzekerde, wiens schade bij meerdere verzekeringen gedekt is, de keuze wie hij wil aanspreken en in welke volgorde. Dat is juist dan de verouderde prioriteitsregeling, die is afgestemd op de ouderdom van de verzekering en op het al of niet bestaan van een regeling in de andere verzekeringsovereenkomst. Er zijn ook maatschappijpolissen, die deze keuze geven.

De verzekerde, die verkiest verzekeraars aan te spreken voor meer dan hun aandeel zou zijn bij inachtneming van alle polissen, moet de consequentie aanvaarden: de aangesprokenen zullen van co-verzekeraars de nakoming kunnen vergen van de prestatieverplichtingen die wet of overeenkomst hen opleggen en verzekerde moet aan het bereiken van dat doel meewerken.

Bovengenoemde regeling kan vergaande en storende gevolgen hebben zolang de nieuwe wet nog niet van kracht is. Derhalve is gekozen voor een regeling die al van oudsher in de Beurs Brandpolis geldt.

ARTIKEL 12 BIJVERZEKERING NA SCHADE.

Na schade wordt het bedrag van de schadevergoeding geacht te zijn bijverzekerd. Het betreft hier een wijziging t.o.v. de NBBP 1990 waar in artikel 10 wordt bepaald dat de verzekering na het voorval van kracht blijft voor de oorspronkelijk verzekerde som verminderd met het bedrag van schadevergoeding.

ARTIKEL 13 VERZEKERD BELANG.

ARTIKEL 13.1

Nieuw ten opzichte van de NBBP 1990 is de opname van een secundaire dekking voor schade aan roerende zaken van derden.

ARTIKEL 13.2

Het motto dat al van oudsher geldt is dat de verzekering het belang volgt. t/m13.3 In de polis is getracht een voor de praktijk zo werkbaar mogelijke regeling te vinden.

ARTIKEL 14 PREMIE- EN SCHADEBETALING.

De hier vermelde bepalingen zijn overgenomen uit de VNAB-adviesclausule Premie- en schadebetaling.

ARTIKEL 15 HANDELINGEN VAN VERZEKERAARS.

ARTIKEL 15.3

Deze clausule is door de VNAB voorgeschreven en onderdeel van de regeling Administratieve Ondertekening Polisdocumenten (Regeling AOP).

ARTIKEL 16 MEDEDELINGEN.

Toegevoegd t.o.v. de NBBP 1990 is dat ook de mededelingen door verzekerde rechtsgeldig kunnen geschieden aan de makelaar. In deze vorm kan gesproken worden van een gangbare “makelaarsclausule”.

ARTIKEL 17 BEGIN EN EINDE VAN DE OVEREENKOMST.

ARTIKEL 17.2

Verzekering op dit polisformulier is dus - behoudens nadere overeenkomst – stilzwijgend doorlopend. Echter, omdat gedurende de looptijd de termijn veranderd kan zijn, gebeurt dit voor de laatstelijk overeengekomen termijn.

ARTIKEL 17.3

Gedoeld wordt hier op de situatie dat het schadeverloop door frequentie en soort schaden aanzienlijk slechter blijkt te zijn dan mocht worden verwacht en/of indien de beschikbare capaciteit (voor alle soortgelijke risico's) terugloopt.

ARTIKEL 19 TOEPASSELIJK RECHT.

Deze bepaling is opgenomen om duidelijkheid te scheppen ten aanzien van de vraag welk recht van toepassing is in geval van internationale contracten.

Disclaimer Toelichting op de Nederlandse Beurspolis voor Uitgebreide Gevaren (NBUG 2002)

Hoewel de in deze toelichting op de Nederlandse Beurspolis voor Uitgebreide Gevaren (NBUG 2002) getoonde informatie met zorg is samengesteld, kan voor de juistheid en volledigheid daarvan niet worden ingestaan. De VNAB aanvaardt geen enkele aansprakelijkheid voor onjuistheid of onvolledigheid van de informatie noch voor de gevolgen van het gebruik daarvan.

Deze toelichting is na het ontwikkelen van de 2002 Nederlandse Beurspolis voor Uitgebreide Gevaren (NBUG 2002) geschreven om de intenties en/of bedoelde werking van de verschillende teksten toe te lichten. In 2006 zijn verwijzingen naar wetsartikelen in de NBUG aangepast met als doel de modelvoorwaarden daar waar nodig aan te passen aan het toen van kracht wordende Nieuw Burgerlijk Wetboek (NBW). Technisch inhoudelijk zijn er geen wijzigingen aangebracht in de NBUG 2006 in relatie tot de NBUG 2002.

De tekst is beschikbaar via de website van de Coöperatieve Vereniging Nederlandse Assurantie Beurs B.A., www.vnab.nl.